

[Erik Eriksen.]

jeg, at Ministeren, som den Realiteternes Mand han kan være, ogsaa vil drage Konsekvenserne heraf og tage Initiativet til en Ophævelse af Loven. Det vil vække stor Tilfredshed i vide Kredse.

I alle Tilfælde tror jeg nok, det tør siges, at det er beskæmmende, hvor lidt der er kommet ud af Regeringens Beskæftigelsespolitik, og lad mig her nævne, at den højtærede Statsminister jo i Sommerens Løb nogle Gange har bebudet det, der blev kaldt Kamp imod Arbejdsløsheden. Men ad hvilke nye Veje skal denne Kamp indledes? Jeg maa tilstaa, at jeg synes, det lød en lille Smule komisk, naar Statsministeren samtidig bebrejdede det private Initiativ, at det magtede for lidt af Opgaven. Det er dog værd at mærke sig, at denne Regering gennem snart ti Aar har set det som en meget væsentlig Opgave at beklippe og beskyere det private Initiativ paa alle Omraader, hvor det overhovedet var muligt.

I det hele taget er det karakteristisk, hvor lidt Hensyn der tages til de Vanskeligheder, som det private Initiativ i Erhvervslivet har at kæmpe imod. Et slaaende Bevis herpaa fandt jeg forleden ved Læsning af en Pjece om Arbejderbeskyttelse, en Pjece, som Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet, Hr. Erik Dreyer, har skrevet. Pjecen indledes i øvrigt med et varmt og hjerteligt Forord af Socialminister Ludvig Christensen. Direktøren skriver i denne Pjece meget interessant og dygtigt om den eventuelle nye Lovgivning paa dette Omraade; men i en ganske kort Sætning, en Sætning i en Parentes, gives der i et Lynglimt et Billede af, hvorledes Tilsyn og Administration fuldstændig ignorerer de Vanskeligheder, der kan være eller kan skabes for en enkelt Mand og hans Økonomi.

I en Omtale af de Kræv, som f. Eks. vil blive stillet med Hensyn til det øgede Luftrum, som i Fremtiden vil blive krævet for Arbejdere, skriver nemlig Direktør Dreyer, at det meget let lader sig gennemføre, thi, staar der i denne Sætning i Parentes: det drejer sig blot om at anbringe nogle færre Personer i vedkommende Arbejdslokale. Se; saa let klares det Problem, i en Sætning i Parentes! Jeg tør maaske nok antyde, at det er knap saa let for Indehaveren af Virksomheden; hvis han staar og mangler Kapital for Eksempel, saa har han nemlig ingen anden Udvej end at sætte Arbejderne paa Gaden. Jeg nævner kun dette som en Illustration af den Lethed, hvormed man kommer uden om de allervanskeligste Problemer.

Ikke blot paa dette, men paa en Række andre Omraader maa det danske Samfund tvinges ind paa en ny Linie. Den nuværende Regering synes desværre ikke at eje Evnen til at handle eller at føre an ad disse nye Veje. Det er uden Tvivl saadan, at Regeringspartierne er indbyrdes forbundne, saaledes at der i Virkeligheden intet kan ske, og derigennem bliver disse Partier jo netop bundet af Fordomme — uanset Udvalgenes eller Kommissionernes Antal. Dette er forstemmende i en Tid, da nye Veje fordomsfrit maa betrædes.

Jeg maa tilstaa, at jeg ikke tror paa en fordomsfri Behandling af Tidens Problemer under Ledelse af den nuværende Regeringskoalition. Denne fordomsfrie Behandling vil først ske den Dag, Kravene ude fra Landet har vokset sig saa stærke, at de ikke længere kan sidde overhørigt, og jeg tvivler ikke om, at dette ogsaa vil ske.

Man kan ogsaa lægge Mærke til, at i Inderkredsen af Regeringspartierne er man ved at blive klar over det betænkelige i Situationen. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen har nylig givet Udtryk for sit Syn paa f. Eks. Arbejdsløshedsspørgsmaalet og siger bl. a.:

„at selv de gunstigste Konjunkturer, det er muligt at give Industrien, ikke betyder et virkeligt Fremskridt hen imod Arbejdsløshedens Bekæmpelse“.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen har tidligere givet Udtryk for, at han ikke troede paa Industriens Evne til at give en væsentlig øget Beskæftigelse.

Er det da saa underligt, at man paa Baggrund af noget saadant fra Oppositionens Side maa spørge om, hvad Regeringen egentlig vil, hvilke nye Veje den agter at betræde. Det er jo ogsaa interessant at lægge Mærke til de stærke Røster, der begynder at lyde ude fra Provinsens Byer. Lad mig saaledes fra den allersidste Tid nævne to Udtalelser, som det for mig er nærliggende at nævne, fra Formændene for Esbjerg og Varde Handelsstandsforeninger, de Herrer Konsul Jørgen Colding og Boghandler Kastoft. Ingen af disse kan beskylde for politisk at gaa Venstres Ærinde. Konsul Coldings Ord om og imod den Politik, der i Øjeblikket føres, er i Virkeligheden den stærkeste Fordømmelse af Forholdene, jeg længe har set, fordømmende baade over for Prisudviklingen, Importpolitikken, Begrænsningen af Landbrugets Afsætning og Beskæftigelsespolitikken. Hr. Kastoft er ikke blidere. Han samler sit Syn paa Forholdene i et Angreb paa det, han kalder: